

Napsal uživatel Jiří Tengler
Středa, 19 Květen 2010 16:45 -

□□□□□□□□□□ **Začal k nim mluvit v podobenstvích.** (1) Naším uším nezní tahle věta neobvykle. Jsme zvyklí, že Pán používá podobenství. Jakási přirovnání, obrazy. Vypráví příběhy ať už vymyšlené či skutečné, které mají přiblížit Boží království. Posluchači se mají dovtípit, že Boží vláda není zas až tak nedosažitelně daleko, jak by se mohl zdát. Boží vliv, Boží kralování je docela blízko, ve všedním dni je můžeme zakusit. Jen si všimnout, že číhá za obyčejnými událostmi, v nichž jde o lásku, o pravdu, o lidskou sounáležitost, o důvěru vůči Stvořiteli. Uprostřed všedních dnů se vylihne, vyklube setkání s Bohem. Aby si lidé všimli, **začal k nim mluvit v podobenstvích.**

□□□□□□□□□□ Zní nám to jaksi obyčejně, ale uvědomme si vděčně Kristovo vypravěčské mistrovství. On uměl své poselství pěkně okořenit, dodat mu šťávu, aby bylo chutné pro uši i pro srdce. Naštěstí nečteme: **začal k nim mluvit v definicích, začal k nim mluvit v paragrafech.** To by byla suchopárná nuda.

Ježíšovým záměrem nebylo podat jednoznačně přesnou výpověď. Za prvé – za druhé – za třetí. On nevytvořil žádný pevný a ucelený systém, který by člověku přísně vymezoval místo ve světě a místo před Bohem. To jen různí snaživci se pokoušejí vtěsnat evangelium do úhledných škatulek. Výsledkem jsou buď nezáživné tlustospisy anebo barvitě bludy, v jakých si libují sektáři. Ježíšovo poselství nelze uspořádat jako šanony do regálu na úřadě.

Začal k nim mluvit v podobenstvích. Překladatelé upozorňují, že volně by šlo přeložit také jako **začal k nim mluvit v hádankách.** Podobenství se musí teprve rozluštit. Vidíte, nemáme v ruce nic pevného, nic strnulého. Evangelium nabývá tvar podle toho, kdo je zrovna poslouchá. Získává podobu v závislosti na tom, kdo se na ně dívá. Když s narodí dítě, naklání se příbuzní a přátelé nad kočárek a zkoumají, komu se podobá více. „Ty oči, celý tatínek.“ „Ta pusa, celá maminka.“ „Ale ne, vždyť je to celá babička z Prachatic!“ U človíčka příštího na svět se hledá podobnost s již známými lidmi. Když přichází Bůh do světa, musíme týmž způsobem hledat podobnost s tím, co známe. Hádejme, tipujme, zkoumejme, čím se podobáme Ježíšovým příběhům. Nemáme zkoumat jen holé podobenství. Nahlížejíme na evangelium ně ve vztahu k nám. Zkoumáme sami sebe. Kdo jsem já, jak já zapadám do Božích záměrů. Jako na malém dítěti nacházíme spoustu rysů, které svou podobou odkazují k příbuzným lidem, tak lze i na Kristových podobenstvích nalézt mnoho podobností se skutečným světem, s našimi životy. Neboť všichni jsme dcery a synové Adamovi a jsme tudíž příbuznými postav v podobenství.

Napsal uživatel Jiří Tengler
Středa, 19 Květen 2010 16:45 -

Začal k nim mluvit v podobenstvích. „Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal nádrž k lisu a vystavěl strážní věž; pak ji pronajal vinařům a odcestoval.“
(1)

Začátek zní slibně. Hospodář vložil své prostředky a své úsilí do projektu vinice. Nešetřil, naopak. Jak dokládá podrobný popis, jeho vinice se mohla pyšnit kompletní výbavou, jakou špičková vinice potřebuje. A již zde se ukazuje první podobnost našeho světa a biblických nákresů. Hospodář nešetří a zřizuje vinici. Ani Hospodin, Bůh Stvořitel, nešetří a zřizuje svět se skvělou výbavou. Nenarodili jsme se nějakou nehostinnou planetu, narodili jsme se na Zemi dobré k životu. Po materiální stránce je země stejně jako ona vinice dostatečně vybavena. Bůh nám přeje, Bůh nám dopřává dostatečné prostředky k životu. K životu šťastnému. V podobenství mohl Pán Ježíš klidně hovořit o poli, které hospodář poskytne k užívání. Jenže nehovořil. Pole, byť úrodné, představuje jaksí jen holé živobytí. Vinice představuje více, představuje hojnost a veselí, ba dokonce i jistý přepych. Svět byl stvořen nikoliv k útrpnému přežívání, nýbrž k radostnému životu. Pán Bůh nám svěřil svět, aby se nám v něm dobře vedlo.

„Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal nádrž k lisu a vystavěl strážní věž; pak ji pronajal vinařům a odcestoval.“ Vinice je provozuschopná. Již nepotřebuje stálou hospodářovu přítomnost. Obejde se bez ní.

Jeden člověk vysadil vinici a odcestoval,

čteme. Jsme u další podobnosti. Ač je náš svět Božím dílem, není v něm Pán Bůh trvale přítomen jako ten, kdo ustavičně tahá za nitky a všechno řídí. Člověk v podobenství odcestoval. Také Bůh má od stvoření odstup, neboť my (stejně jako oni vinaři) dovedeme obhospodařovat svět sami. Byl nám svěřen do užívání a smíme se těšit z jeho výnosů. Život rozmnožit a obohatit, život chránit a požehnat taková je naše vinařská práce podle Hospodinových záměrů. A ono se to překvapivě daří na mnoha místech i mezi lidmi nekřesťany. Prostě nám byla nabídnutá dobrá vinice, která přímo svádí a vábí k dobrému hospodaření.

Jenže dobré hospodaření je věc jedna a vztah k majiteli vinice je věc druhá. Ve světě najdeme mnoho poctivých a obětavých lidí, kteří konají dobrou práci ku prospěchu druhých, ale chybí jim vztah k Tvůrci všeho. Sice dobře pokračují, ale samotný počátek ani cíl neznají. V podobenství majitel odcestoval a zřejmě byl dlouho pryč. I zde nalézám obdobu naší situace. Pán Bůh není ve světě patrný, nebije do očí, natlačí na nás neustále svými příkazy. Spíše nás vybavil instrukcemi jak se bez něj na vinici chovat, zbytek že už zvládneme sami. Právě Boží nepřítomnost se pro mnohé stala kamenem úrazu. Berou svět jako samozřejmost. „Je zde vinice, tak ji užívejme! Není nutné lámat si hlavu s tím, odkud se vzala. Třeba vznikla náhodou, vesmír je na to velký dost, aby se v jednom místě chemické prvky nakupily do takové propletené kombinace, jež obživila nevýznamnou planetu.“

Jeden člověk vysadil vinici a odcestoval,
a tak se

Napsal uživatel Jiří Tengler
Středa, 19 Květen 2010 16:45 -

prostě na něj zapomnělo. Sejde z očí, sejde z mysli. Jak příznačně dnešní! Zapomnělo se na Boha, byl vytěsněn z běžných úvah. Vždyť nač zkoumat závazek ohledně vinice či planety, když dosud dobře funguje a my z ní máme užitek.

□□□□□□□□□□ **Jeden člověk vysadil vinici a odcestoval. V □ stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby od nich vybral podíl z □ výnosu vinice.** (1.2) Vinaři sice nemysleli na hospodáře, avšak hospodář na svou vinici myslet nepřestal. Ačkoli se v dějinách na Boha velmi zapomínalo, Bůh na svět nezapomněl. A nezapomene. Posílá své služebníky, aby připomněli obyvatelům téhle planety, od koho jsme ji dostali a s kým jsme povinni rozdělit se o své zisky. Slovy Bible máme odevzdat **podíl z □ výnosu vinice.**

Co to je? Jaký díl svého života jsme Stvořiteli dlužni? Během svých dnů zakusíme mnoho dobrého. Ne všechno máme spotřebovat sami. O svou radost se máme podělit, přenášet ji na druhé a otisknout ji do vděčných modliteb. Také o své nabyté schopnosti i o své hmotné zisky se máme podělit s potřebnými, neboť je Bůh miluje ne méně než nás. Tak vrátíme Bohu alespoň zlomek těch dobrodiní, která jsme přijali.

Majitel vysílá opakovaně své služebníky, kteří jsou opakovaně odmítáni. Podobně i Boží poslové narážejí na odpor. Tisíce a tisíce proroků a mučedníků, odvážných kazatelů a upřímných, milióny prostých věřících nastavili společnosti zrcadlo a ukázali jí její zkřivenou grimasu bezbožnosti. Boží lidé narážejí na odpor. Od Mojžíšem, který čelil reptání Izraelců, přes hrstku příležitostně mlácených čtenářů Heclovy Bible ve Svěbohově, přes vaše prabáby a pradědy, kteří v době temna odešli odkudsi z východních Čech do Slezska a později do Zelova. Až po vaše malé osobní vzdory v dobách komunismu a vlastně až podnes, neboť naše doba není o moc zbožnější. Odvaha nezkřivit se a přiznat Bohu díl z našich životů, to je věc, která naráží. Odvaha nezkřivit se a přiznat Bohu díl z našich životů, to je věc, která ruší spokojené uživatele světové vinice.

Lidská vzdorovitost, neochota přiznat Stvořiteli vliv na náš svět, na vlastní životy je děsivá. Ano, lze se chovat jako vládce vinice, lze si nárokovat, že vše patří nám, ale pak teče krev. Zvůle kořistníků s nezastaví ani před milovaným synem majitele vinice. **V □ 6-8** Tady je podobnost s Pánem Ježíšem zřejmá. On zahyne, poněvadž bude lidem připomínat, že jejich životy nepatří jen jim samotným, nýbrž že je nutné brát ohledy na Boha, na jeho lidstvo,

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:45 -

na jeho vesmír. Mnohým posluchačům běhal při Kristových slovech mráz po zádech. Učedníkům hrůzou z rýsující se kruté budoucnosti, měli strach o svého dobrého učitele a přítele Ježíše. A mráz běhal po zádech také vládnoucím vrstvám, neboť se lekly, že Ježíš odhalil jejich násilnické úmysly na fyzickou likvidaci. To oni jsou podobni těm zlým vinařům, kteří se chtějí zbavit každého, kdo zpochybňuje jejich panství.

Sestry a bratři, řekl jsem, že podobenství nemáme hledat podobnost jen s ději dávno minulými, nýbrž že máme hledat podobnost i s událostmi současnými. Máme hledat podobnost sami se sebou. Nespatřujeme za zlotřilými vinaři jen tehdejší židovskou vrchnost. Spatřeme ve zlých vinařích i středověkou církev, která se nemilosrdně postavila snahám o nápravu. (Jména Hus a Jeroným Pražský) Ale spatřeme ve zlých vinařích také vlastní evangelické bohoslovce a politiky, kteří stejně nelítostně jako katolíci brojili za vlastní doktrínu a mocenské zájmy. (Jména Fridrich Falcký či zásada *cuius regio, eius religio*) A dívejme se, zdali těmi zlými vinaři, kteří odmítají Boží nárok, nejsme my sami, náš sbor, naše církev. Kéž je nám dopřáno, objevit svou všední bezbožnost, činit z ní v lítosti pokání a najít novou cestu. Cestu radosti, která s Bohem sdílí všechno dobré i zlé. Amen.

Římanům 5,1-8 195; 210, 551, 699

Kázání na 2. neděli v postě, 28. února 2010.